

Kapitány Máté A SZÜLETÉSNAPOS

RÁÍRÁS: **Bene Zoltán** | SZÜLETÉSNAPOS

Végigcsoszogok a szűkös folyosón, a vonat rángat, időnként nekitántorodom a koszos ablaküvegnek. Persze az összes ablak beragadt, egyiket sem lehet lehúzni, ha megdöglik az ember a hőségától, akkor sem. Mintha az évek alatt lerakódott mocsok szorítaná mind, megvetemedve párasodnak. Tíz megálló, mindig ennyit megyek. Ebből öt megállót újra és újra ugyanazzal a kémlelő tekintetű fickóval, aki hiába kapja el a tekintetét, akkor is érzem, hogy engem figyel. Megyek végig a folyosón, ezen a redves, tapadós, poros folyosón, benézek minden fülkébe, hátha akad üres hely, hátha nem kell a kukkolóval utaznom. De csak az ő fülkéjében van hely.

Mielőtt belépnék, mielőtt még észrevenne, kiveszem a táskámból a mobilomat, és a fülemhez szorítom, mintha épp beszélgetnék. Elhúrom a fülke ajtaját – az is szorul –, és oldalvást besasszézok. Biccentek neki, leülök a műbőrre. A hátamat sohasem érintem a támlához, előregörnyedve zötyögöm végig a tíz megállót a megyeszékhelyig. Képzeltbarátnőmmel társalgok, jó hangosan, hogy elriaszam a kémlelőt. Az előléptetésemről mesélek, s hogy félek is ettől, aztán a kábeltévé szolgáltatómról, egy kitalált esti találkozóról – ami éppen eszembe jut. Hogy útitársam ne gyanakodjon, közben a hangpostafiókomból lejátszok egy korábbi üzenetet. Két megállón túl vagyunk, már csak három van hátra, ott a pali úgyis leszáll. Leteszem a telefont, és útitársamhoz fordulok. Itt az idő, hogy személyeskedéssel végleg elvegyem a kedvét, hogy valaha szóba álljon még velem.

egy összetört szívű nő

Ma van a születésnapom, mondom neki, holott négy hónap múlva lesz. Látom, ez meglepi, korábban csak kötelező semmiségekről beszéltünk, mint a munka, az időjárás vagy ez a tetves vonat. Jól van, gondolom, kezd feszengeni. Akkor isten éltesse, felel, és megköszörüli a torkát. Egy ideig várok, közben töprengek, mivel is folytassam a támadást. Nincs rosszabb egy összetört szívű nőnél, tehát megszólalok: két évvel ezelőtt épp a szülinapom előestéjén összeveszttem a férjemmel. Elviharzott otthonról, és azóta sem láttam. A férfi kissé odébb csúszik, talán abban bízik, hogy elmenekülhet az ablakon át. De azt úgysem lehet lehúzni. Ez szomorú, nyögi, én meg helyeslek. Elmondom neki, hogy nem született gyerekünk, mert a férjem prosztatagyulladászt kapott a nászutunkon, és sterilé vált. Átfut agyamon, hogy talán a saját nemi szervemmel kapcsolatos problémákat is szóba hozom, de ezt elvből nem teszem. Úrinő fociáról és hüvelygombáról nem beszél, még akkor sem, ha irodában dolgozik.

Miközben kitalált életemet mesélem, egyre jobban élvezem a társalgást. Beszélek szegedi otthonunkról, a Csillag térről, ahol a valóságban sohasem jártam, csak az egyik kollégámtól hallottam róla. Próbál megértő lenni, után közbevág, hogy ismeri a Csillag teret. Még nagyobb beleéléssel adom elő, hogy én már a csöveseknek sem vagyok elég jó, még ők sem hagyják, hogy gondoskodjak róluk. Arcán szájalom jelenik meg, ez valahogy jólesik – még egy lapáttal ráteszek. Táskásra sírtam a szemem, mondom neki. Keze öntudatlanul is zsebe felé nyúl, talán zsebkendőt keres, pedig most nem sírok. Vagy mégis? Amikor a nem létező ex-férjemet szidom, megértően mondja, hogy szemét alak lehetett. Szerettem, felelem erre síri hangon, és most én kémlelem az ő arcát. Útitársam zavartan keresi a szavakat, szemét forgatja, még az órájára is rápillant, talán hogy meggyőződjön, hamarosan kiszabadul ebből a kínos helyzetből. Már csak motyogni tud, amikor a szüleimről magyarázok, hogy igazi vesztésként visszaköltöztem hozzájuk.

Azért Isten éltesse, nyögi aztán. Nem válaszolok. Színpadiasan rágom a körmömet, holott nem szokásom. Szinte csábítóan nézek rá. Most jön az ostoba pipi szerepe, gondolom, és bután visszakérdezek, hogy engem? Mint valami fogyatékos. Születésnapja van, suttogja, én meg sietősen bólintok, mert elfelejtettem, hogy a születésnapot is beleszöttem a kamuáradatba. A pali maga alatt van, az orrát vakargatja, és olyan mély levegőket vesz, hogy attól

tartok, a szíve is feladja, bekrepál. Bármit, csak engem ne kelljen tovább hallgatnia. A vonat fékez, a fickó felkapja tekintetét. Valószínűleg sohasem állt még fel ilyen fűgén. Veszi a zakóját, fogja az aktatáskáját, és már indul is ki a fülkéből. A viszontlátásra, hebegi, és feltépi a fülke ajtaját. Szép napot, kiáltok utána, és elmosolyodom.

Thomas Hawk, flickr.com

Időközben a fülke többi utasa, egy öreg néni, egy zenét hallgató kamaszfiú és egy testes, kopaszodó alak is leszállt. Egyedül ülök a fülkében. Még öt megálló.

az isten szerelmére

Egyedül ülök, és arra gondolok, bárcsak megtörtént volna velem mindaz, amiről ennek a szerencsétlennek hazudtam. Hamarosan leszálok a vonatról, hamarosan beérek a munkahelyemre, hamarosan leülök az asztalomhoz, hamarosan pötyögni kezdek a számítógépen, hamarosan kávészünetet tartok, hamarosan visszaülök a gépemhez, hamarosan beugrom a postára és veszek kaparós sorsjegyet, hamarosan kislattyogok az állomásra és hamarosan visszaszálok ugyanerre a vonatra. Az isten szerelmére, gondolom, sohasem voltam még férfival.

Amikor a vonat fékez és felveszem a kabátomat, arra gondolok, hogy ha szerencsém van, a kémlélős fickó visszafelé is az útitársam lesz. Összességében rendes embernek tűnik. És egész jóképű.